

Tjaša Mislej

NAŠE SKLADIŠČE



Tjaša Mislej

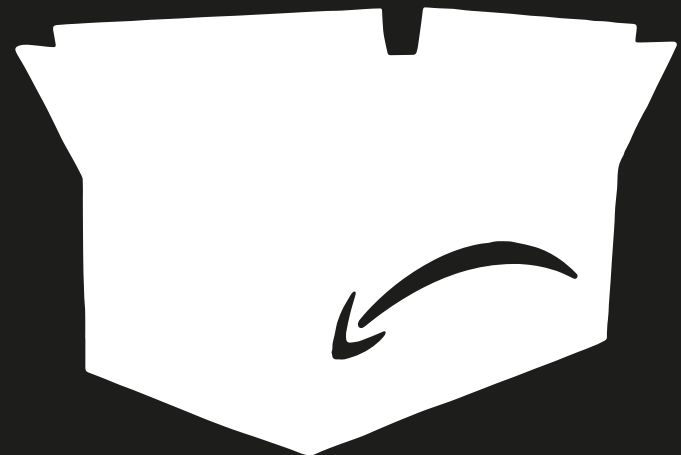
NAŠE SKLADIŠČE

Socialna drama, samo da je v resnici smešna kot komedija

Nagrada Slavka Gruma 2020

Krstna uprizoritev

Premiera: 1. oktobra 2020



Režiserka
Mateja Kokol

Dramaturginja
Marinka Poštrak

Scenografka in
oblikovalka svetlobe
Petra Veber

Kostumografka
Iris Kovačič

Avtor glasbe
in priredbe skladbe
*Lastovka**
Aleš Zorec

Lektorica
Maja Cerar

Oblikovalec
odrskega giba
Ivan Mijačević

Oblikovalec maske
Matej Pajntar

Igrajo

Evelin
Vesna Pernarčič

Marija
Miranda Trnjanin k. g.

Suzi
Vesna Slapar

Vera
Vesna Jevnikar

Poslovodkinja Grebovič
Darja Reichman

Izgubljeni kupec
Borut Veselko

Bigi, novi šofer
dobavnega vozila
in skladiščnik
Blaž Setnikar

Direktor
Miha Rodman

Novinar
Aljoša Ternovšek

Tehnično osebje PREŠERNOVEGA GLEDALIŠČA KRANJ

Tehnični vodja
mag. Igor Berginc

Inspicient in rekviziter
Ciril Roblek

Šepetalka
Judita Polak

Lučni mojster
Nejc Plevnik

Tonski mojster
Tim Kosi

Frizer in masker
Matej Pajntar

Garderoberki
Bojana Fornazarič
Ema Bogdanović

Odrski tehniki
Robert Rajgelj
Jošt Cvikl
Boštjan Marčun
Marko Kranjc Kamberov

*V originalni izvedbi je
pesem *Lastovka* avtorja
glasbe Jureta Robežnika,
avtorja besedila Milana
Jesiha in avtorja aranž-
maja Silvestra Stingla na
albumu *Elda* leta 1982
zapela pevka Elda Viler.



Vesna Pernarčič, Miranda Trnjanin, Vesna Jevnikar
(fotografija z vaje)

UTEMELJITEV GRUMOVE NAGRADE 2020

Štiri nevidne delavke, skladiščnice v distopičnem svetu hipersupermegamaksimarketa, skrite pred očmi kupcev in javnosti prelagajo živilske artikle iz velikih in manjših škatel na policičnike, lepijo deklaracije na uvoženo robo, prekladajo polno in prazno embalažo gor in dol pa spet nazaj ... v enolično neskončnost. V prisilno prostovoljni izolaciji strašljivo ogromne skladiščne hale kot v kakem taborišču z malo stikov z zunanjim svetom delajo, jejo, se umivajo in spijo štiri delavke. Televizijska nadaljevanka in *Talenti* pred spanjem so jim zelo skopo odmerjeni. Domov gredo menda v nedeljo; a ne prav vsako.

Štiri skladiščnice, Evelin, Maria, Suzi in Vera, delajo v stalnem strahu pred izgubo svojih bednih služb. Neprestana optimizacija delovnega procesa je dejstvo, izpolnjevanje norme neizprosno, vsaka malica se zaračuna posebej, vsak obisk zdravnika je strošek. V njihovem delavniku je normirano prav vse: celo odhodi na stranišče, dan pa se konča šele, ko to odobri nadrejena poslovodkinja Grebovič, ljubkovalno imenovana Greba; nadur nihče več ne šteje, pa saj jih tudi nihče ne bo več plačal.

Štiri delavke, štiri skromne eksistence, se svojega položaja jasno zavedajo, a stoično vztrajajo pri enoličnih opravilih: zaradi mezde, ki jo za zdaj še prejemajo redno. Štiri delavke, vsaka s svojimi željami, talenti, prepričanji, hotenji in zgodbami; vsaka tudi s sanja(rija)mi o boljšem življenju, o spremembah,

četudi majhnih in skromnih. Medsebojne naklonjenosti, mala zavezništva in drobni prepiri so tisto, kar edino še osmišlja njihovo eksistenco, njihovemu delu pa daje nekakšen smisel. Skladiščnice v enoličnem del(avnik)u najdevajo svoje drobne sreče, male spodbude in mala veselja. Med sodelavkami vlada toplota, skupaj premorejo dobršno, skorajda zdravo mero samoironije, potrpljenja in humorja, medsebojne tolažbe in podpore. Najstarejša, Vera, je vodja skladišča z bolečinami v križu. Še pomni svobodo priljudnih malih trgovinic iz časov socializma in neke druge države ... Maria, magistrica komparativistke s pisateljskim talentom, vsak prosti trenutek na delu izrabi za pisanje zgodb in upa, da si bo nekoč morda lahko plačala stroške tiska literarnega prvenca ... Suzi, samohranilka, njena otroka zdaj vzgaja tašča, sanjari le o skromni premestitvi na cvetličarski oddelek veletrgovine ... Evelin, najmlajša, pa je otrok kapitalizma – wanna be pevka, plesalka, igralka, skratka medijska zvezda – ki pa bo, brez talentov, ostala skladiščnica ... Svet štirih delavk je zaprta škatla: skladišče je zaprta škatla, v kateri je neznansko število manjših škatel z najrazličnejšimi rečmi z vseh koncev sveta, ki si jih same ne bodo mogle nikoli privoščiti.

Utečeno kolesje dela, komunikacije in odnosov med štirimi delavkami prekinjajo motnje: nenapovedani prihodi poslovodkinje Grebe, ki grozi z odpuščanji; izgubljeni kupec, ki že dneve ne najde izhoda iz trgovine in si želi kupiti nekaj, kar ni naprodaj, ko pa to nazadnje vendarle dobi, svojo željo drago plača; skladiščnik Bigi, ki dostavlja novo robo in se mu nadvse mudi; vzvišeni regijski direktor, ki svojih delavk še pogleda ne; in novinar nekakšnega TV tednika, ki se želi pravičniško naslajati nad zgodbami brezpravnih, nevidnih delavk sveta in bi rad svoje občinstvo osrečil in ogorčil z zgodbo iz resničnega življenja, vendar življenje naših delavk zanj ni dovolj resnično ... Kako bi tudi bilo? Ko pa je življenje v škatli ...

Skratka, socialna drama. Samo da je v resnici smešna kot komedija, mogoče celo farsa, ki je v bistvu žalostna. Realistična v slogu, gibka v jeziku in obenem absurdna v maniri. Drama iz našega okolja in časa, obenem pa distopija, ki nam s krožno dramaturgijo dopušča le malo upanja na spremembo in odrešitev.



Vesna Pernarčič, Vesna Jevnikar
(fotografija z vaje)



Vesna Jevnikar, Aljoša Ternovšek, Vesna Slapar
(fotografija z vaje)



Miha Rodman, Miranda Trnjanin, Vesna Jevnikar,
Vesna Pernarčič, Vesna Slapar
(fotografija z vaje)



Borut Veselko
(fotografija z vaje)



Miranda Trnjanin, Vesna Pernarčič, Vesna Jevnikar,
Vesna Slapar
(fotografija z vaje)

Foto: Zala Jelenc



TJAŠA MISLEJ

avtorica besedila

se je uveljavila kot dramatičarka, ki secira malega človeka v ne-usmiljenem kolesju kapitalizma. Diplomirala je iz primerjalne književnosti in filozofije. Študij je na drugi stopnji nadaljevala na slovenistiki in vzporedno na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo, smer praktična dramaturgija in dramsko pisanje. Več let je delala kot mentorica mladinskih dramskih skupin (Zorana, Oksimoron). Od leta 2014 piše članke za gledališke liste (SNG Drama Ljubljana, SLG Celje in Prešernovo gledališče Kranj). Večkrat je bila asistentka dramaturgije v SNG Drama Ljubljana in v PG Kranj (2014–2016). Leta 2014 je za dramo *Panj* (2014) na Tednu slovenske drame prejela nagrado za mlado dramatičarko. Njena drama *Zarja in Svit* je bila izbrana na natečaju JSKD in natisnjena v zbirki Spetka (2014). Drami *Panj* in *Zarja in Svit* sta bili bralno uprizorjeni v SNG Drama Ljubljana (2014 in 2016). *Panj* so leta 2015 krstno uprizorili v KD Kamnik, *Skladišče* pa v Mini teatru (2018) v sklopu festivala Vzkrík. Kot dramaturginja in soavtorica besedila je sodelovala pri predstavi *Satirikonijada* (GT22, 2018). Redno se udeležuje izobraževanj in delavnic na področju dramskega pisanja. Leta 2019 se je pridružila delavnicam v okviru društva KUD Krik, ki vsako leto organizira festival dramske pisave Vzkrík. Deluje tudi kot pedagoška delavka v okviru projekta Izzivi medkulturnega sobivanja, ki se ukvarja z vključevanjem učencev priseljencev in njihovih družin v lokalno okolje.

Tjaša Mislej je aprila 2020 v sklopu 50. Tedna slovenske drame za besedilo *Naše skladišče* prejela nagrado Slavka Gruma za najboljše novo dramsko besedilo, v času karantene meseca aprila pa je sodelovala tudi pri spletnem projektu Monologi s kavča za osem igralcev Prešernovega gledališča, ki je nastal kot odgovor na čas karantene, ko so bila vrata gledališč zaprta. Tjaša Mislej je svoj monolog z naslovom *Korenine in krila* napisala za igralca Blaža Setnikarja.

Foto: Gaja L. Kutnjak



MATEJA KOKOL

režiserka

je režiserka mlajše generacije, vendar ima za sabo že kar nekaj odmevnih predstav. Dodiplomski študij na ljubljanski AGRFT je zaključila leta 2014 z diplomsko predstavo *Stoli*, s katero je gostovala na različnih mednarodnih gledaliških festivalih (Rusija, Slovaška, Mehika ...), kjer je prejela številne nagrade, med drugim tudi za mlado perspektivno režiserko, ki jo je na sanktpeterburškem gledališkem festivalu ArtOkraina podelil Art Center Most; za predstavo pa je prejela tudi akademjsko Prešernovo nagrado. Nesporen dokaz o razvoju njene režijske estetike je bila uprizoritev Vinka Möderndorferja *Fant, dekle in gospod*. Svoj režijski čut za delo z igralci pa je potrdila tudi v uprizoritvah *Skrivnostni primer ali kdo je umoril psa* Marka Haddona ter *Bella Figura* Yasmine Reza. Gledališko ustvarjanje zanjo ne pozna meja – ustvarja in deluje tako v domačih gledaliških produkcijah kot v tujini (vodila je gledališke delavnice in sodelovala kot somentorica v gledališki šoli na španskem otoku Tenerife, lani pa v Mehiki).



Miranda Trnjanin, Vesna Pernarčič, Darja Reichman,
Vesna Jevnikar, Vesna Slapar
(fotografija z vaje)



Borut Veselko
(fotografija z vaje)



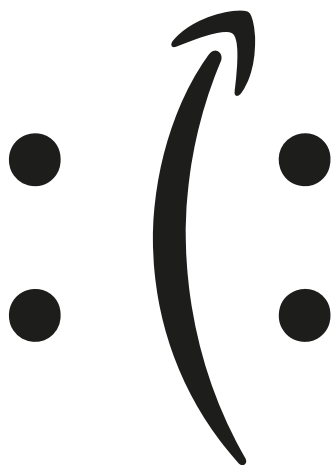
Darja Reichman, Miha Rodman
(fotografija z vaje)



Vesna Pernarčič, Blaž Setnikar, Vesna Slapar
(fotografija z vaje)



Darja Reichman, Aljoša Ternovšek
(fotografija z vaje)



NAVZKRIŽNI INTERVJU MED AVTORICO BESEDILA **TJAŠO MISLEJ** IN REŽISERKO **MATEJO KOKOL**

Vroč poletni dan na vrtu Layerjeve hiše v Kranju, tik pred koncem prvega dela vaj za uprizoritev *Naše skladišče* v Prešernovem gledališču Kranj. Situacija s Covid-19 ukrepi se umirja, sluti se možnost odhoda na morje. Na kavi sedita kolegici, prijateljici in sodelavki, dramatičarka Tjaša Mislej in režiserka Mateja Kokol. Ko se bo njun navzkrižni intervju čez skoraj dva meseca strnil v končno obliko, se drugi del vaj za uprizoritev še ne bo začel, situacija v državi pa ne bo več tako sproščeno poletna. Dve avtorici v klepetu o svojem skupnem delu in vizijah.

O TEM, KAKO SE JE VSE ZAČELO

Mateja: Ti si prišla s predlogom za bralno uprizoritev na festivalu Vzkrík in rekla, da si napisala besedilo, ki izhaja iz neke tvoje osebne, avtorske izkušnje. To se mi zdi pomembno izpostaviti za začetek tega pogovora.

Tjaša: O tem besedilu sem razmišljala že veliko pred tem ... Ker že po prvi diplomí, že takrat nisem našla zaposlitve, ki bi ustrezala moji osnovni izobrazbi. Delala sem v trgovinah in lokalih, še vedno z diplomó, čistila sem, take stvari, še vedno na študentsko napotnico, ker sem bila vpisana na kar eno srednjo šolo, zaradi statusa. Potem sem pričela razmišljati o položaju ljudi, ki začasno delajo v teh trgovinah, ali pa o tistih, ki so tam do smrti. Tudi sama sem spoznavala ljudi, ki so bili redno zaposleni, pa so bili zelo nezadovoljni z lastno situacijo.

Mateja: Se mi zdi, da je nezadovoljstvo nad delom neka rdeča nit besedila.

Tjaša: Ja, nezadovoljstvo nad delom in lastno življenjsko situacijo, pa tudi nad prihodnostjo. Kar si liki v besedilu želijo ali pa predstavljajo, kaj bi bilo za njihovo živlejnje ...

Mateja: Tudi tisto ni idealno, kajne.

Tjaša: Obstajajo neka hrepenenja in predstave, ki so v bistvu zelo daleč od realnosti, ampak si vseeno poskušajo zapolniti praznino s sanjami, hrepenenji, s pogovori.

Mateja: Največ avtobiografskosti pa najdemo v Mariji ...

Tjaša: Lik Marije nosi neko neizpolnjenost, občutek, da počneš nekaj, kar ne bo nikoli uspelo.

Mateja: Ampak tebi je uspelo! Ti si napisala to besedilo, kakor Marija piše ta roman, in potem, ko si ga napisala oziroma spremenila, si dobila Grumovo nagrado.

Tjaša: Ja, sicer sem ga v tem času kar precej spreminjala. Čeprav nisem bila v najboljši situaciji. No, saj tudi Simona

Semenič vedno govori, da nikoli ne ve, kdaj bo šla v tovarno pakirat testenine. V kulturniškem poklicu je vedno tako, da nikoli ne veš, kaj bo, vedno si malo na robu.

Mateja: No, ko si ravno omenila Simono Semenič – a je imela kaj vpliva nate kot na dramatičarko?

Tjaša: Zagotovo. Še posebej njena igra *sedem kuharic, štirje soldati in tri sofije*, ki se jo mogoče malo sluti v tem besedilu. Ta mi je bila res pravo odkritje. V kombinaciji z mojimi lastnimi izkušnjami je nastalo *Naše skladišče*. Imamo ljudi, ki vzdržujejo sistem tudi s tem, da delajo v supermarketih, po cele dneve v halah, ki so zelo nenaravne, neprijazne. Sistem, kjer moraš hiteti in kjer se vse stavi na učinkovitost. Tam sem dobila to idejo, iz občutka zaprtosti.

Mateja: V besedilu se ta zaprtost tudi prenese na like, v bistvu že oni sami postanejo ustroj tovarne. V režijsko-uprizoritvenem smislu razmišljam, da se osebe, da se tudi one izgubijo, da izgubijo svoj individuum. Na koncu postanejo skladne z rutino, kar se sluti že v načinu govora.

Tjaša: To sem zasledovala, ker sem želela, da dobimo občutek dehumanizacije. Saj veš, obstajajo poklici, ki te lahko bolj dehumanizirajo ali pa manj. In prav delo skladiščnega delavca se mi je zazdelo zelo podobno delovanju stroja.

O RESNIČNOSTI

Mateja: Besedilo določa tudi močna dokumentarnost, groba realističnost, ki zaznamuje naš vsakdan. Torej ni samo avtobiografski, je tudi del neke raziskave, študija ...

Tjaša: Ogromno sem brala, iskala različne pogovore po forumih, ljudi, ki so delali v različnih trgovskih verigah, v skladiščih. Prav iskala sem konkretne zgodbe, kakršna je na primer ta, da je delati na blagajni huje kot pa v skladišču.

Mateja: Pomembno je, da se zelo osebno vprašamo, kaj nam povzroči srečanje z besedilom ali uprizoritvijo, ali smo nato zmožni v resničnem življenju gledati, na primer, trgovke

drugače. S čimer smo se tudi veliko ukvarjali v samem procesu. Navezali smo se ravno na to, da razumeš, zakaj so ljudje nestrpni. Torej imamo direktorja, ki se znaša nad poslovodkinjo, ta se znaša nad vodjo izmene, ona nad delavkami in posledično delavke nad strankami oz. kupci. Želeli smo odpreti, razkriti te vzvode, mehanizme kapitalistične logike, kjer nasilje rojeva novo nasilje oziroma kjer se pasivna agresija v naslednji fazi sprevrže v še hujše nasilje. Zato se mi zdi režijsko in idejno pomembno izpostaviti, da mora vsak posameznik znati prekiniti to logiko. In da je treba razumeti, da se ne zneseš nazaj nad človekom za blagajno, ker veš, da dela v takih in takih razmerah. Sam sebi rečeš: bodi malo sočuten, potrpežljiv. Ti ljudje delajo v res nemogočih pogojih, soočeni so s številnimi pritiski. Zato je pomembna natančna gradnja lika, ker moramo začutiti empatijo in jo videti tudi v gledališki situaciji.

Tjaša: Ravno zato sva delali skupaj, en del procesa.

O LIKIH

Mateja: Meni se je od začetka zdelo pomembno, da je Marija predstavica mlajše generacije. Zato, da smo lahko odprli tudi vprašanje generacij, v besedilu se namreč pojavi razmerje med tremi generacijami. Pri Mariji je torej ključno, da se bori, da še ni na točki resignacije. Z Vero je ravno nasprotno. Za njo je trideset, štirideset let dela v skladišču. In v teh dveh likih lahko opazim vzhod in zahod, začetek in konec.

Tjaša: Morava reči še kakšno glede moških likov – to je bil izziv, ki je vezan neposredno na kranjski ansambel. Tudi to sva oblikovali skupaj. Kajti v *Skladišču*, v prvem besedilu, prejšnji verziji, so samo ženski liki izdelani, moški pa so bolj površinski, napisani kot funkcija, ki le vstopijo in prinesejo novo situacijo. Sedaj pa sva jim poskušali dati nekaj več, nekaj karakterja. Skupaj sva iskali različne možnosti.

Mateja: Tako se je rodil lik Direktorja, kot ultimativne figure, bigbraderja, v korporaciji, čeprav ima tudi on nad seboj lastnike v Nemčiji in je tudi on izpostavljen strogemu sistemu. Razvili sva tudi Novinarja, ki je ključen, saj razkriva razmere, njegova naloga je, da zgodbe predstavi javnosti. In Skladiščnika, ki

prikazuje dano stanje skozi oči moškega predstavnika Marijine generacije. Na koncu pa še Kupca, ki sva mu samo nadgradili funkcijo, s posebnim presenečenjem, saj ima v sebi simbol minljivosti in vpetosti v svet produkcije, ukvarjanja s produktom. Največja kvaliteta besedila se mi zdi dobro napisan dialog, da lahko skozi to, kar liki govorijo, spoznamo njihov značaj, ne da demonstrirajo ali opisujejo, temveč jih spoznavamo od znotraj.

O HUMORJU IN ABSURDU

Mateja: Izpostaviti morava še eno ključno prvino: humor. Najtežje in najgloblje situacije so vzpostavljene s pomočjo humorja in satire. A ne s humorjem, ki je namenjen samo smehu, temveč ima mestoma grenak priokus, saj je tudi malo boleč, ironičen. Za like je značilna tudi močna samoironija.

Tjaša: Zelo si želim, da bi gledalci s pomočjo tega humorja do likov razvili nekakšno empatijo, razumevanje, kako funkcionira naša družba, prepoznali hierarhijo, ki nam določa prihodnost. Kaj si lahko ometamo od nje. Obenem pa se vse skupaj že malo dviga nad čisti realizem in prehaja v smer absurda.

Mateja: Abstrahiranje situacije, ki je močno življenjska, torej. Zdi se mi, da je to ključ gledališča in ustvarjalnosti. Kadar pridemo v gledališče, se zavedamo, da vstopamo v nek nov svet, zato je tako fenomenalno preigravanje žanrov, ki se dogaja znotraj besedila. Da je malo groteskno, da žanr ves čas lovimo, a ga nikoli zares ne ujamemo, saj ko mislimo, da smo ga, je to vedno tik pred nastopom novega žanra, tik preden se spremeni.

O ŽENSKAH

Tjaša: Povod za pisanje je bilo delo v trgovini, kjer so v večini ženske. Nisem a priori želela pisati ženskega teksta, ampak v trgovini, prodajalke, tudi v skladiščih z izjemo fizičnih delavcev, delajo večinoma ženske.

Mateja: Tudi v uprizoritvi se ukvarjamo s tem vprašanjem. Ravno na eni zadnjih vaj je nastal prizor, v katerem Skladiščnik prinese nekaj v skladišče, ženske okoli njega opravljajo fizična dela, on pa jih opazuje. Preigravamo tudi vprašanja družbene

vloge spolov, ne moremo niti mimo gibanja #MeToo, sicer ne direktno, pa vendar.

Tjaša: A to je kontekst, ki je v dveh letih nastajanja besedila pridobil na izrazni moči. Naprej lahko primerjamo podobo vodilnih položajev v politiki in gospodarstvu s spolno zastonostjo v trgovinah, bolnišnicah, vrtcih, domovih za starejše. Torej z nujnimi poklici za funkcionalno družbo, ki so podplačani, podcenjeni in ki jih opravljajo večinoma ženske.

Mateja: Kar nas pripelje do še enega poudarka. V celotnem besedilu je v ospredju delo. In delo v skladišču postaja neke vrste simbol za vse podcenjene delavce na različnih področjih, tudi v kulturi, šolstvu, industriji ...

Tjaša: Veš, meni je super, da si ti režiserka. Da moj tekst režira ženska. Tudi zato, ker te je besedilo zanimalo že pred nagrado. Mislim, da bi moška avtorska ekipa popolnoma z drugačnim občutenjem pristopila do materiala, v tem primeru se mi zdi, da je ženska režiserka za ženski tekst edina prava izbira.

Mateja: Ja, jaz se še vedno vračam k *Skladišču*, torej prvi verziji besedila, ki mi pomeni korenine, temelj, to novo besedilo, *Naše skladišče*, vidim kot deblo in uprizoritev kot krošnjo. Vse pa raste iz semena z začetka najinih srečevanj, takrat je nastala zasnova. Poudariti želim, da besedilo in posledično uprizoritev aktivno posegata v funkcijo gledalca. Kar si želimo, je, da je gledalec v več položajih: kot gledalec, delavec, kupec, direktor firme ... in tu se odpira tudi vprašanje identifikacije z liki. Včasih smo v zgodbi Evelin, ki si želi biti TV voditeljica, pa v Marijini glavi, ki je pisateljica, spremljamo intimno dramo Suzi ... ves čas smo torej v glavah likov. Tako gledalec postane Evelin, Marija, Suzi, Direktor, lahko mu odpremo notranje svetove likov, in to je največji režijski izziv – kako odpirati te svetove, da ni zgolj zunanji opazovalec.

Tjaša: E, to je bila tudi moja ideja. Da je gledalec zelo potegnjjen v dogajanje.

Mateja: In v kateri vlogi je. Zato težim k izkustvenemu gledališču, k notranji konceptualni logiki.

O RITMU

Mateja: Ritem je v uprizoritvi in besedilu bistven, zato smo si izmislili rutino za delavke, ki odpirajo škatle, zložijo ven konzerve, jih etiketirajo, zložijo nazaj v škatlo in tako dalje. Kar daje uprizoritvi ritem, obenem pa z duhamornostjo te akcije dobimo občutek zaprtosti, ujetosti ... sistem sveta. Besedilo in ritem dela/uprizoritve sta povezana. Na primer ko je čas za malico, se dogajanje ustavi, da zadihamo, nato se spet nadaljuje v krutem ritmu.

Tjaša: Da lahko Suzi potem reče: »Nisem stroj, ženska sem!«

Mateja: Ja! In da se lahko na koncu pojavi neka želja po uporabi, po spremembi sveta.

Tjaša: Ritem tovarne je monoton, one pa si vmes ustvarijo nekakšen svoj prostor, a se vedno vrnejo nazaj.

Mateja: Izredno točno, kar si rekla. Same si morajo ustvariti neko kulturo, neke dogodke, da preživijo v tem sistemu. Pa se igrajo telant šov, pa top model, televizijsko oddajo ... in v vseh zaprtih sistemih si človek ustvari kulturo, rituale, da preživi. Marija ima na primer za poslanstvo povedati svojo zgodbo, svoj roman.

O BRALNI UPRIZORITVI, ODRSKI UPRIZORITVI IN SREČI

Tjaša: Izkušnjo, kako besedilo živi in funkcionira, dobiš pri bralni uprizoritvi. Takrat res dobiš najboljši občutek, kje besedilu kaj manjka, kaj je treba popraviti, kdaj postane nezanimivo, razvlečeno ...

Mateja: Od prve bralne uprizoritve dalje se mi zdi, da besedilo skriva toliko skrivnosti in meni kot režiserki se odkriva že dve leti. In moram ga gledati natančno, v globino, kar je njegova največja dragocenost – kako se odkrivajo skrivnosti.

Tjaša: Super je bilo, da sem imela možnost dodelovati besedilo skozi različne faze, prek bralke, delavnice, pa pogovorov z režiserko do uprizoritvenega besedila za Kranj. Čisto drugače od tega, če si sam. Drug proces.

Mateja: Tako sva tudi prišli do različnih variant konca. O katerih pa na tem mestu ne bova. Želiva samo, da bi se pokazala neka vizija, kot tudi spodbuja Marija, da naj se premaknejo, da obstaja prihodnost ... In da je za odločitev treba imeti pogum. Vzpostavljajo pa se še paralele, kako si bila ti v podobni službi, jo pustila, napisala prvo in drugo varianto besedila, vmes študirala, dobila svoji izobrazbi primerno službo in zdaj še Grumovo nagrado in uprizoritev. Tu je to upanje, ki ostaja. O tem govori to besedilo, vsaj posredno, koliko se posameznik upa angažirati.

Tjaša: Jaz sem imela oziroma imam srečen konec, če temu lahko tako rečem. Sem izstopila iz tega cikla. Nekateri ali pa mnogi tega koraka ne naredijo ali ga ne upajo ali ne zmorejo, tudi o njih je to besedilo, o njihovih usodah in življenjih. Na nek način je besedilo avtobiografsko, a prav zares pa smo si z liki tudi zelo oddaljeni.

Mateja: Na koncu je pomembna želja po. Želja po kvaliteti, vztrajnosti, uspehu, da siпустиš imeti mnenje in poslušáš in sodeluješ.

Tjaša: Na nek način sem pisala tudi tekst o iskanju sreče.

Poslušal, izzival in zapisal Rok Andres.

[illegible]

Pozdravljeni vsi skupaj,

hvala za besedo, moje ime je Damjana Ajd in sem tukaj v imenu delavk in delavcev trgovine Spar.

SPAR ima na spletni strani zapis Družini prijazno podjetje, zato tudi delavke Spara zahtevamo zaprtje trgovin v nedeljo:

- Zato, ker smo tudi mi samo ljudje, ki imamo družine!
- Zato, ker delamo vse več – za mizerno plačo!
- Zato, ker ko delamo v nedeljo, smo prosti en dan v tednu, takrat pa so naši najdražji v službi in v šoli!
- Zato, ker ko smo med tednom doma, je to po navadi ponedeljek in smo nato kar 12 dni neprekinjeno v službi!

To nas psihično in fizično izčrpava. Smo bolj razdražljivi in izgoreli, kar posledično pomeni več bolniškega staleža za nekatere, obremenitve za ostale pa se še povečajo – delo v trgovini mora biti opravljeno in nekdo mora opraviti delo bolnega. To je začaran krog!

Za božič, novo leto, veliko noč, 1. maj ne moremo vzeti dopustov, čeprav imajo naši družinski člani kolektivni dopust in počitnice. Tega se zavedamo tako zaposleni in naši družinski člani, saj je takrat največji izkupiček.

Trgovke in trgovci zahtevamo proste nedelje že zaradi same narave dela; vsako delovno mesto v trgovini fizično ter psihično ni lahko: delamo sede s prisiljenimi gibi, delamo na -24, delamo v vodi in ledu, ob vročih pečeh in fritezah, z žagami, sekirami, ostrimi noži, dvigujemo težka bremena (škatle s praški, mleko, olje, meso) in v naglici pozabiš, kaj te učijo pri varstvu pri delu, a spomni te tvoje telo:

- Najpogostejša je obraba ramenskih obročev, sesedanje vratnih vretenc, kolki, kolena, hrbtenica.

- S prehladi in vnetimi sinusi smo na žalost že navajeni hoditi v službo, in to delamo zato, da bodo kupci zadovoljni.

Vse lepo in prav – ampak najvažnejši pa je kapital!

Za kakšno ceno?

- Da smo invalidi pri 45 letih, da moramo na operacije hrbtenice. To so poškodbe, ki zahtevajo daljši bolniški stalež ali celo skrajšan delovni čas na štiri ure.

Gospe in gospodje iz gospodarske zbornice – od kje črpate informacije, da bo 7000 trgovcev izgubilo delo, če bodo trgovine zaprte ob nedeljah?

Že zdaj, ko so trgovine zaprte ob nedeljah, imamo nadure: kako, če nas je preveč? Res ne razumem te matematike.

Pa prosim, ne mešajte prodaje avtomobilov s prodajo v drugih trgovinah, ker upam, da se zavedate, da je prodaja avtov globalni problem in ne problem zaradi zaprtja ob nedeljah. Avtosalonu so bili zaprti ob nedeljah že prej! Torej – spodbudite gospodarstvo, da bo potrošnja lahko večja.

Že ob navadnih delovnih dneh nas je premalo in ta manjkajoči delovni kader se nadomesti s študenti. Kako je šele takrat, ko je več bolniških, dopustov, izravnava ...

Zahtevamo zaprtje trgovin ob nedeljah, da se lahko vsaj en dan posvečamo družini in prijateljem, gremo v soboto zvečer v gledališče, kino brez stresa, ker vemo, da bo nedelja prosta.

Slovenija je lepa dežela in koliko krajev ter kotičkov še nismo obiskali, se kopali v rekah in jezerih z družino ali prijatelji, obiskali planšarjev in domačij s kmečkim turizmom, se usedli in tam pojedli dobrega domačega slovenskega kosila.

Hodimo raje po gozdovih, raziskujemo svojo bližnjo in daljno okolico, kot pa da ob nedeljah obiskujemo trgovine in trgovske centre – saj to so zaprti prostori.

Zahtevamo, da vsaj tokrat daste prednost zaposlenim v trgovinah in ne kapitalu!

Zahtevamo, da so nedelje proste, ker je s psihičnega vidika to zelo pomembno. Velika razlika je biti v službi šest ali 12 dni!

Že to, da lahko tri osnovne obroke zaužijemo brez naglice s svojo družino, je neprecenljivo. Čas je za več prostega časa za vse.

Če boste razumni, boste razumeli naše sporočilo, če pa vam je kapital zasenčil razum, bomo naše aktivnosti stopnjevali. Trgovke se ne bomo dale.

Čas je za človeka pred dobički.

HVALA!

Gospa Damjana Ajd je zastopnica delavk in delavcev trgovine Spar Svobodnega trgovinskega sindikata



Miranda Trnjanin, Vesna Pernarčič, Vesna Jevnikar,
Vesna Slapar
(fotografija z vaje)



Vesna Pernarčič, Darja Reichman, Vesna Jevnikar
(fotografija z vaje)



Miranda Trnjanin, Vesna Pernarčič, Vesna Jevnikar,
Vesna Slapar
(fotografija z vaje)



Miha Rodman, Miranda Trnjanin, Vesna Jevnikar,
Vesna Pernarčič, Vesna Slapar
(fotografija z vaje)



V ZAKULISJU NAŠIH UŽITKOV

Uporaba izraza zakulisje v naslovu ni slučajna, saj model dramske pisave v *Našem skladišču* na več ravneh premika simulacijske meje »resničnega in umišljenega«, »vidnega in zastrtega«, »spontanega in igranega«. Skladišče je prvenstveno res le dogajalni prostor in osrednja (dramska) lokacija, a je sočasno še veliko več; je metafora, parafraza, je »soba pobega«, a prav toliko tudi preživetja. Vstopamo v njegovo nazorno skicirano dinamiko, kjer kraljujeta norma in disciplina. Skladišče (neke trgovske korporacije) je strogo varovano območje in skrita cona hrbtni strani maničnih nakupovanj, je toksično zakulisje spektakla potrošnje. Ogromna hala nešteti izdelkov, ki dan za dnem polnijo naš mozaik praznin. Skladišče je kot naše odrinjeno nezavedno, nujno, a zanikano, naša slaba vest, a če je ne vidimo, potem je (morda) ni.

Delavke, osrednje figure drame, se v njem gibajo v prelivajočem pomenskem registru, skladišče je zanje ječa in hkrati odrešitev. Pozicija avtorice tako rekoč izhaja iz pogleda vsevedne opazovalke, orisuje nam (so)bivanje/delovanje/živetarjenje štirih generacijsko raznolikih delavk, talk surovega skladiščnega

sistema. V skladišču garajo, spijo, se družijo – skratka živijo. Skladišče je njihovo začasno, a prav toliko tudi stalno prebivališče. In ker so si med seboj značajske tako zelo različne, že skoraj zbuja konotacijo formata resničnostnega šova. Ko bi vsaj bil in bi se vanj naselile prostovoljno, iz radovednosti, izzivanja, dolgčasa ali dokazovanja. Brutalno nasprotno je. Reprezentacija delavk je upodobitev sodobnega potrošniškega mehanizma, ki onstran nabasanih stelaž izkorišča delovno silo, zatira vsakršen upor in socialno ogroženo populacijo še dodatno avtoritativno ustrahuje, kot da že ni dovolj prestrašena od življenja samega.

»Sem Evelin in delam v skladišču« – tovrstne replike so odmik od lika in hkrati opolnomočenje stvarnosti, so brechtovski sestop in takoj za tem že vstop v zavestno izjavo o svojem početu, kakršen je tudi ključni princip dialoga skupin za samopomoč. Zato se zdi, da se retorika delavk nenehno vrtni v znakovnem sistemu, ki na eni strani ponazarja kombinatoriko (post)dramske pisave, na drugi pa služi kot gola izreka v (samo)uvid lastnega obstoja. Štiri delavke, štiri ženske različnih generacij, socialnih ozadij in predvsem raznolikih želj, ambicij in strahov. Avtorčin izbor poenotenega spola zagotovo ne gre le na račun prikaza feminizacije poklicev (lahko bi bili tudi delavci, pa bi dogajanje prav tako odsliskavalo poraznost prekarnih delovnih razmerij), še bolj se zdi, da jih jemlje kot kanal, prek katerega posredno izvede dvojno gesto kritike in ozaveščanja: najprej delavskega razreda, nato pa položaj ženske v širšem družinsko-družbenem smislu. Avtorica se povsem neobremenjeno sklicuje tudi na sočasno lokalno dramsko pisavo: »Mene pa to spominja na eno predstavo. Sedem kuharic je bilo. Cel čas so lupile krompir. Nič drugega.«

Druženje, debatiranje, prerekanje, smeh in negotovost, ki spletajo odnose ženskega kolektiva, je sicer neprestano vpeto v delovni proces, tam nastaja, a se ves čas razpira, prebija tudi ven, vstopa v življenje njih samih, lušči njihove osebnosti onstran vloge delavk. Generacijski razpon sicer pokaže raznolikost bivanja in doživljanja sveta, še bolj pa prek manj vidne linije detektira slabo zaščito in diskriminacijo številnih delavk ne glede na njihovo delovno dobo in izkušnje. Včasih ni zlahka oceniti razmerja pretoka med njihovim poklicnim in zasebnim

profilom. In če si kaj kot podplačana delovna sila vendarle lahko privoščijo, je to avtentičnost lastnega značaja. Med seboj ne blefirajo, se ne pretvarjajo in ne tekmujejo, ampak si dajejo duška tako na tuj kot lasten račun. Medtem ko izvajajo fizičen napor, tudi sanjarijo, ogovarjajo, se zabavajo, tempo dela daje ritem njihovi proletarski »poeziji«. Ko se projicirajo v nedoločno prihodnost, s predstavljanjem sebe postavljajo v nek imaginarni svet, ki jih dela kot like še bolj polnokrvne, kompleksne in nepredvidljive.

Skladišče je morda muka, a še večja mora je delo na blagajni, nenehni stik s strankami vseh obrazov in čudi. In znotraj mizer-nih razmer si tako najdejo občutje privilegija. Ni jim potrebno prenašati sitnih, arogantnih, hitečih in prezirljivih strank, imajo pa že raje neme zabojke, konzerve, škatle, in to na tone njih, a očitno so ti še vedno lažji kot teža/zateženost potrošnikov in potrošnic. Dokaz, da so trgovine naše »kolektivno nezavedne«, je toliko bolj eskaliral v času nedavnega prvega vala epidemije covid-19, ko smo nekateri prvič v življenju doživeli občutek »izpraznjenih polic« in paranoidno histerijo ljudi, ki so v lovu za lastno preživetje (polnjenje želodcev in brisanje riti) brez težav pozabili na druge. Vera, najstarejša od delavk, v debati o tem, ali je mogoče, da bi nekoč pokupili vse, pravi: »Trgovine so bile prazne, ko je bila vojna.« Samo nekaj tako ultimativnega lahko opustoši trgovske shrambe, pri tem pa vemo, da Vera govori o nekem drugem času, ki ni poznal izobilja, turbokapitalizma, nepovratne embalaže in manije po kopičenju nepotrebnih artiklov.

Dandanašnja navidezna naslada, zapolnjevanje (kakršnekoli že) praznine, občutek (več)vrednosti in osmišljevanje bivanja, ki ga nudi politika neprestanega potrošništva na vseh ravneh, se premalokrat ali celo nikoli ne zazre v »zakulisje teh užitkov«. Obrat perspektive, ki ga avtorica opravi s to dramo, ni le zasuk ideološke narave ali površinski pogled na drugo stran obstoječe realnosti, je tudi gesta opolnomočenja nevidne in podplačane delovne sile – ki z njo dobi javni glas (glas v javnosti). Ta poteza je vse prej kot samoumevna. Ne le v širšem javnem diskurzu (politika in mediji), tudi uprizoritvena scena trpi za pomanjkanjem raznovrstnosti prikaza družbenih slojev. Morebitna reprezentacija (gmotnega) pomanjkanja, ki jo upodablja

oziroma razume večinska gledališka produkcija, v resnici naslavlja srednje ali celo višje družbene razrede, populacijo, ki si lahko privoščijo kredite, počitnice, varuške in potovanja. Vsi ti elementi so dejanskemu delavskemu razredu tuji in nedostopni. Minimalna plača in odsotnost finančnega zaledja, s čimer morajo vsaka na svoj način preživeti pričujoče delavke, odpira pogled v surovo stvarnost prezrtega družbenega sloja, ki živi iz rok v usta. Nekatere povejo, da si nikoli ne bodo mogle privoščiti lastnega stanovanja, in knjiga, ki jo piše Maria ima malo možnosti, da bo kdaj izdana. To nima zveze s kvaliteto njene vsebine, pač pa s pomanjkanjem »kvalitete« njenega bivanja, druženja in lobiranja, ki spada k tovrstnemu uspehu. Pripadniki delavskega razreda je ta svet preprosto nedosegljiv. Nujnost preizpraševanja bivanjskih privilegijev in za začetek sploh samo razumevanje tega pojma je nedvomno spoštljiva drža avtorice, ki kot ena redkih znotraj izvirne dramske pisave naslavlja problematiko revščine v njeni oprijemljivi in stvarni obliki.

Skladišče kot odslikava brezpravnosti delavskega razreda kljub svoji naturalistični upodobitvi nehote odzvanja niz drugih podtonov, veliko bolj brutalnih, a simbolično gledano povsem sorodnih. Je to morda prispodoba sodobnega delovnega taborišča, je to beckettovski vakuum čakanja nikoli dočakanega, je to razvedrilna oddaja za upravo, je to azilni dom za službo za nedoločen čas, je to socialni eksperiment? V vsakem primeru je to »pogodba s hudičem« (Maria), sporazum za ceno celega človeka, da bi v zameno omogočil neprekinjeno vihtenje turbokapitalističnega kolesja in negoval naše lastne »užitke« ob nakupovanju avokada ter kitajskega in ruskega fižola. A težko je biti pravičen in pameten. Pred poletjem sem razmišljala o nakupu blazine za na plažo in res jih nekega dne zagledam v trgovini velikega M, lepe, povrh vsega pa so jih ob predložitvi njihove pikaste kartice ponudili še kar z zajetnim popustom. Naslednji dan sem se vrnila v trgovino, opremljena s kartico (sposojeno od staršev), kupila blazino in še par reči ter šele zunaj opazila, da mi popust sploh ni bil odštet od cene. S težkim srcem (pogajanje mi ni v krvi) sem se vrnila v trgovino in blagajničarko opozorila na napako. Takoj me je napotila k drugi sodelavki. In sem šla. Starejši prodajalki (lahko bi bila tudi naša Vera) sem razložila situacijo, jo peljala do police z

blazinami, ji pokazala etiketo s popustom. Vzela je mojo blazino in etiketo in odšla – v skladišče. Za kar nekaj časa. Potem se je vrnila in mi povedala, da gre za pomoto. Da je cena redna in da je popust pomotoma ostal tam. S ciničnim potrošniškim tonom sem ji rekla: »Aha, super, dobre taktike imate ...« In ona je odgovorila: »Ne, gospa, sploh ne, samo preveč dela imamo ...« Prestrelil me je nenadni sunek krivde, ki pa ji nisem znala najti pravega izvora. Smo v sistemu, ki nas presega tako v obsegu, moči kot manipulaciji in zasvojenosti. Kupila sem si blazino in čez nekaj dni odšla na morje, če si je isto lahko privoščila tudi omenjena prodajalka, se ne upam vprašati ...

Zala Dobovšek



Miranda Trnjanin, Vesna Pernarčič, Vesna Jevnikar,
Blaž Setnikar, Vesna Slapar
(fotografija z vaje)



Miranda Trnjanin, Vesna Pernarčič, Vesna Jevnikar,
Vesna Slapar, Borut Veselko
(fotografija z vaje)

Alpinistka

MARIJA FRANTAR

Marija Frantar – Mariča (rojena Sabolek), vrhunška slovenska alpinistka, se je rodila leta 1956 v Kranju. Od leta 1979 do 1991 je opravila več kot 600 vzponov in za svoje izjemne dosežke v alpinizmu prejela *Bloudkovo plaketo*. Med njene največje alpinistične podvige sodita leta 1979 izredno zahteven vzpon na *Pik Revolucije* (6974 m) v Pamirju, čez tri leta pa še osvojitve *Pika Komunizma* (7495 m) prav tako v Pamirju. Prva slovenska ženska alpinistična odprava v Pamir (Marija Frantar, Lidija Honzak, Irena Kompnej, Irena Markuš, Lidija Painkiher, Marjana Šah, Marija Štremfelj in Ana Mažar) je nameravala osvojiti najvišji vrh takratne SSSR in postaviti nov jugoslovanski ženski rekord. Po petih dneh vzpona je odprava dosegla jugoslovanski ženski višinski rekord. Leta 1987 je prva jugoslovanska ženska himalajska odprava pod vodstvom Marije Frantar želela osvojiti vrh *Anapurne* (7219 m) v Himlaji, vendar je na višini 6100 m zaradi slabega vremena morala svoj načrt opustiti. Leta 1990 sta s soplezalcem Daretom Juhantom opravila vzpon po tehnično izjemno zahtevni severni steni *Eigerja* (3970 m) v Švici, s čimer je opravila tudi prvo žensko ponovitev vzpona po severni steni, ki je zaradi svoje dolžine in težavnosti postala

kultni pojem svetovnega alpinizma. Leta 1990 je z Jožetom Rozmanom osvojila vrh devete najvišje gore na svetu *Nanga Parbat* (Gola gora) (8125 m) na meji med Indijo in Pakistanom, kar sodi med njene največje alpinistične dosežke. S tem je postavila ženski alpinistični rekord (kar je bil hkrati tudi slovenski ženski rekord). Bila je prva ženska, ki je goro osvojila v Schellovi smeri v Rupalski steni, in osma na vrhu osematisočaka. Naslednje leto sta se z Jožetom Rozmanom želela povzpeti na glavni vrh *Kangčendzenga* (8586 m) v Himalaji, ki velja za tretji najvišji vrh na svetu. Vendar je orkanski veter močno upočasnil njuno bližanje cilju, zato sta se popolnoma izčrpana in prezebla odločila za sestop tik pred vrhom. Pri težavnem sestopu sta na višini 8000 m zdrsnila in se smrtno ponesrečila. Marija Frantar bi ob uspešnem vzponu postala prva ženska, ki ji je uspelo stopiti na vrh Kangčendzenga.

Vir: Wikipedija, prosta enciklopedija; Friko, slovenski plezalni portal; Peter Mikša, Urban Golob: Zgodovina slovenskega alpinizma, Ljubljana, 2013.

PREGLED SEZONE 2019/2020

PREŠERNOVEGA

GLEDALIŠČA KRANJ

PREDSTAVA (po abecedi)	DOMA	GOST.	V SEZONI 2019/ 2020	SKUPNO PONOVITEV OD PREMIERE
Neda R. Bric DR. PREŠEREN	12	1	13	13
Asher Kravitz JUDOVSKE PES	2	8	10	51
Boris A. Novak KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO	3	5	8	39
Več avtorjev MONOLOGI S KAVČA	1	/	1	1
Ela Peroci, Desa Muck MUCA COPATARICA	1	5	6	122
Tadeusz Słobodzianek NAŠ RAZRED	/	1	1	22
Priredba izbranih besedil Ivana Cankarja OB ZORI	1	1	2	15
Kahlil Gibran PREROK	2	2	4	28

V sezoni 2019/20 je bilo odigranih:

- **131** predstav Prešernovega gledališča
- **38** ponovitev gostujočih predstav
- **79** drugih prireditev

Vseh predstav in prireditev je bilo **248**,
ogledalo si jih je **38.347** obiskovalcev.

Goran Vojnović RAJZEFIBER	11	17	28	28
Avtorski projekt STENICA	/	3	3	32
Henrik Ibsen STRAHOVI	15	/	15	15
Ferdinand von Schirach TEROR	1	5	6	54
Rok Vilčnik rokgre VEČJA OD VSEH	20	1	21	21
David Ives VENERA V KRZNU	1	2	3	22
Thomas Bernhard ZABAVA ZA BORISA	1	3	4	14
Anton Tomaž Linhart ŽUPANOVA MICKA	5	1	6	287
SKUPAJ	76	55	131	764

IGRALSKI NASTOPI 2019/2020

IGRALKA/IGRALEC

VLOGA

Lina Akif	k.g.	Amina
Nejc Cijan Garlati	k.g.	Menachem (1919-1975)
Iztok Drabik Jug	k.g.	Iztok
Lara Fortuna	k.g.	Julija Primic (ALT)
Adriano Giraldi	k.g.	Prerokov glas - avdio (italijanščina)
Brane Grubar	k.g.	Stari pohabljenec
Vesna Jevnikar		Helene Alvingova
		vloga
		vloga
		Vera Praprotnik
		Majda, Trnov grm
		Rachelka, pozneje Marianna (1920-2002)
Vladimir Jurc	k.g.	Prerokov glas - avdio (slovenščina)
Robert Kavčič	k.g.	Godec
Nataša Keser	k.g.	Julija Primic
		Klarisa
Tinkara Kovač	k.g.	Vidkova mati
Benjamin Krnetič	k.g.	Zygmunt (1918-1977)
Maruša Majer	k.g.	Zoja
Desa Muck	k.g.	Muca Copatarica
Peter Musevski		Mizar Engstrand
		vloga
		Lauterbach
		Prešeren starejši
		Fran, Rak krojač
		Heniek (1919-2001)
Maruša Oblak	k.g.	Almitra
Valentin Oman	k.g.	Jaka

PREDSTAVA

ŠTEVILO SKUPAJ

RAJZEFIBER	28	28
NAŠ RAZRED	1	1
STENICA	3	3
DR. PREŠEREN	13	13
PREROK	4	4
ZABAVA ZA BORISA	4	4
STRAHOVI	15	
MONOLOGI S KAVČA	1	
Prisedba izbranih besedil Ivana Cankarja OB ZORI	2	
STENICA	3	
KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO	8	
NAŠ RAZRED	1	30
PREROK	4	4
ŽUPANOVA MICKA	6	6
DR. PREŠEREN	13	
STENICA	3	16
KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO	8	8
NAŠ RAZRED	1	1
STENICA	3	3
MUCA COPATARICA	6	6
STRAHOVI	15	
Prisedba izbranih besedil Ivana Cankarja OB ZORI	2	
TEROR	6	
DR. PREŠEREN	13	
KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO	5	
NAŠ RAZRED	1	42
PREROK	4	4
ŽUPANOVA MICKA	6	6

IGRALKA/IGRALEC

VLOGA

PREDSTAVA

ŠTEVILO SKUPAJ

Vesna Pernarčič

Regine Engstrandova, služkinja

vloga

vloga

Wanda

Ana Jelovšek

Špelca

Zocha (1919-1985)

Micka

Lučka Počkaj

k.g.

Mama

Judita Polak

k.g.

Strežnica

Zapisnikarica

Čelistka

Tanja Potočnik

k.g.

Daša

Pavel Rakovec

k.g.

Zajec

Glažek

Darja Reichman

Dobra, brez nog

Državna tožilka

Katra Prešeren

vloga

Rozalija

Tonka

Anica, Ptica šivilja

Dora (1920-1941)

Šternfeldovka

Ciril Roblek

k.g.

Strežnik

Stražnik

Kitarist

Godec

Miha Rodman

Igor

Najmlajši pohabljenec

vloga

Cyrus

Obtoženi

Matija Čop

Janezek

Prerok

Jakub Kac (1919-1942)

STRAHOVI

Priredba izbranih besedil Ivana Cankarja **OB ZORI**

MONOLOGI S KAVČA

VENERA V KRZNU

DR. PREŠEREN

MUCA COPATARICA

NAŠ RAZRED

ŽUPANOVA MICKA

RAJZEFIBER

ZABAVA ZA BORISA

TEROR

NAŠ RAZRED

RAJZEFIBER

MUCA COPATARICA

ŽUPANOVA MICKA

ZABAVA ZA BORISA

TEROR

DR. PREŠEREN

MONOLOGI S KAVČA

STENICA

MUCA COPATARICA

KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO

NAŠ RAZRED

ŽUPANOVA MICKA

ZABAVA ZA BORISA

TEROR

NAŠ RAZRED

ŽUPANOVA MICKA

RAJZEFIBER

ZABAVA ZA BORISA

MONOLOGI S KAVČA

JUDOVSKI PES

TEROR

DR. PREŠEREN

MUCA COPATARICA

PREROK

15

2

1

3

13

6

1

6

28

4

6

1

28

6

6

4

6

13

1

3

6

8

1

6

4

6

1

6

28

4

1

10

6

13

6

4

1

47

28

11

28

12

48

17

73

IGRALKA/IGRALEC

VLOGA

PREDSTAVA

ŠTEVILO SKUPAJ

Blaž Setnikar

Osvald Alving, njen sin
Mladi pohabljenec

vloga

vloga

Prešeren mlajši

Vihravi Rudi

Videk

Rysiek (1919-1942)

Vesna Slapar

Johanna

vloga

vloga

Gospa Meiser

Ernestina Jelovšek

Nada Praprotnik

Katka, Ovca

Pika, nekoč Nogavička

Simon Šerbinek

k.g.

Boris, brez nog

Aljoša Ternovšek

Saša

vloga

Branilec

vloga

Andrej Smole

Bajan

Bobek

Tomaž, Pajek tkalec

Wladek (1919-2001)

Borut Veselko

Pastor Manders

Najstarejši pohabljenec

Thomas

vloga

Predsednik

Božidar Praprotnik-Sulc

Fran, Rak krojač (VSK)

Abram (1920-2003)

Tulpenheim

Rok Vihar

k.g.

Anže

Matjaž Višnar

k.g.

Tine

Monkof

Gregor Zorc

k.g.

vloga

Bajan II.

NAŠ RAZRED

STRAHOVI

ZABAVA ZA BORISA

MONOLOGI S KAVČA

Priredba izbranih besedil Ivana Cankarja OB ZORI

DR. PREŠEREN

STENICA

KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO

NAŠ RAZRED

ZABAVA ZA BORISA

Priredba izbranih besedil Ivana Cankarja OB ZORI

MONOLOGI S KAVČA

TEROR

DR. PREŠEREN

STENICA

KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO

VEČJA OD VSEH

ZABAVA ZA BORISA

RAJZEFIBER

Priredba izbranih besedil Ivana Cankarja OB ZORI

TEROR

MONOLOGI S KAVČA

DR. PREŠEREN

STENICA

MUCA COPATARICA

KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO

NAŠ RAZRED

STRAHOVI

ZABAVA ZA BORISA

VENERA V KRZNU

MONOLOGI S KAVČA

TEROR

STENICA

KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO

NAŠ RAZRED

ŽUPANOVA MICKA

ŽUPANOVA MICKA

MUCA COPATARICA

ŽUPANOVA MICKA

Priredba izbranih besedil Ivana Cankarja OB ZORI

15

4

1

2

13

3

8

1

47

4

2

1

6

13

3

8

21

58

4

4

28

2

6

1

13

3

6

8

1

68

15

4

3

1

6

3

3

1

6

42

6

6

6

6

12

2

3

5

In memoriam

Alenka Bole Vrabec

Sedemindvajsetega marca, na svetovni dan gledališča, bi se v normalnih okoliščinah z Alenko srečali na odprtju jubilejnega 50. *Tedna slovenske drame*, festivala, ki je bil zanjo vsa leta »teden«, ki ga je popolnoma posvetila festivalskim predstavam. Toda letos nas je namesto druženja z njo v karanteni osupnila in pretresla neizmerno žalostna vest, da nas je naša draga prijateljica, sodelavka in dolgoletna članica strokovnega sveta Prešernovega gledališča prav na ta dan za vedno zapustila. Vest mi je sprva zazvenela popolnoma neverjetno, saj je bila še pred dvema tednoma pri nas na sestanku strokovnega sveta gledališča. Takrat sem jo tudi zadnjič videla in bila je kot zmeraj zanosno vitalna, polna energije, idej in načrtov za prihodnost.

V Prešernovem gledališču se je, kot je sama velikokrat tudi poudarjala, začela njena ljubezen do gledališča, ki je zaznamovala njeno izjemno dinamično in vsestransko ustvarjalno življenjsko pot. Težko je naštetati vse dejavnosti in umetniška področja, na katerih je Alenka delovala, ne da bi na kakšno pozabili; bila je strokovna sodelavka za gledališko dejavnost in kot mentorica pomagala v številnih krajih na Gorenjskem. V letih 1992–99 je bila direktorica *Gledališča Toneta Čufarja* na Jesenicah, v Radovljici je ustanovila *Linhartov oder*, od 1999 do 2005 je bila direktorica *Linhartove dvorane* v Radovljici. Bila je tudi predsednica *Združenja gledaliških in lutkovnih skupin Gorenjske*, selektorica za *Festival gorenjskih komedijantov*, članica žirije za *Linhartovo srečanje* in za prireditev *Čufarjevi dnevi*, članica žirije za *Šeligovo nagrado* na TSD in nagrado *Julija* v Prešernovem gledališču Kranj.

Alenka se je rodila 14. januarja 1937 v Kranju, kjer je preživela tudi otroštvo. Po končani gimnaziji je sprva študirala primerjalno književnost in dramsko igro na takratni Akademiji za igralsko umetnost, kjer je za vlogo Klitajmnestre v Sartrovih *Muhah*

prejela tudi akademijsko Prešernovo nagrado. Po Akademiji je dobila angažma v Slovenskem mladinskem gledališču, kjer je tudi debitirala z vlogo Princeske v uprizoritvi *Princeska z modro vrtnico* avtorice Kristine Brenkove.

Kot prevajalka je delovala predvsem na področju španske in južnoameriške književnosti, svojo prevajalsko pot pa je začela kar s kultnim Márquezovim romanom *Sto let samote*, po njem pa je začela prevajati še dela drugih južnoameriških avtorjev, med drugim Miguela Ángela Asturiasa, Joséja Saramaga in Camila Joséja Cele. Veliko prevodov je pripravila tudi za Radio Slovenija, od serij zabavnih oddaj, literarnih večerov, nočnih, novih prevodnih strani, kratkih radijskih iger, otroške poezije in otroških radijskih iger. Kot režiserka in lektorica je veliko sodelovala s Slovenci na avstrijskem Koroškem; prav za te skupine je pripravila vrsto prevodov in priredb. Ob štiridesetletnici umetniškega delovanja je pripravila monodramo z lutkami na besedilo Berte Bojetu *Osama*.

Alenka Bole Vrabec je bila zmeraj polna neizmerne optimizma, življenjske energije in predanosti svojemu delu, vselej na voljo za pogovor ali nasvet, pravična in srčna ter do konca predana naši hiši. Bila je in ostaja angel varuh Prešernovega gledališča.

M. P.



Foto: Gorazd Kavčič

**Javni zavod
PREŠERNOVO
GLEDALIŠČE
KRANJ**

Glavni trg 6
4000 Kranj

Telefon/Phone:
+386 (0)4 280 49 00

E-pošta/E-mail:
pgk@pgk.si

Spletna stan:
www.pgk.si

Blagajna

+386 (0)4 20 10 200
blagajna@pgk.si
Blagajna je odprta od
ponedeljka do petka
od 9.00 do 12.00 (v času
sobotnih matinej tudi ob
sobotah od 9.00 do 10.30)
in uro pred začetkom
predstav.

The box office is open from
Monday to Friday from
10:00 to 12:00; during the
period of Saturday Matinees,
from October to the end of
March, also Saturdays from
9:00 to 10:30 and an hour
before the start of the show.

**Spletna prodaja vstopnic/
Online tickets:**
pgk.kupikarto.si

Spletna omrežja:



**Direktorica/
General manager:**
Mirjam Drnovšček
+386 (0)4 280 49 12
mirjam.drnovscek@pgk.si

**Dramaturginja in vodja
umetniškega oddelka/
Dramaturge and artistic
director:**
Marinka Postrak
+386 (0)4 280 49 16
marinka.postrak@pgk.si

**Marketing in odnosi z
javnostmi/Marketing and
public relations manager:**
Eva Belčič
+386 (0)4 280 49 18
info@pgk.si

**Koordinatorica programa
in organizatorka kulturnih
prireditev/Production
manager:**
Nataša Jereb
+386 (0)4 280 49 13
organizacija@pgk.si

**Računovodkinja/
Account manager:**
Anja Pohlin
+386 (0)4 280 49 15
anja.pohlin@pgk.si

**Tehnični vodja/
Technical manager:**
mag. Igor Berginc
+386 (0)4 280 49 30
igor.berginc@pgk.si

**Poslovna sekretarka/
Secretary:**
Gaja Kryštufek Gostiša
+386 (0)4 280 49 00
pgk@pgk.si

Blagajničarka/Box office:
Katja Bavdež
+386 (0)4 20 10 200
blagajna@pgk.si

**Oblikovalec maske in
frizer/Make up and hair
stylist:**
Matej Pajntar

**Garderoberka/
Cloakroom attendant:**
Bojana Fornazarič

**Inspicienta/
Stage managers:**
Ciril Roblek,
Jošt Cvikl

Šepetalka/ Prompter:
Judita Polak

**Lučni mojster/
Light engineer:**
Nejc Plevnik

**Tonski mojster/
Sound engineer:**
Tim Kosi

**Mizarja in odrska
tehnika/Carpenters and
stage technicians:**
Robert Rajgelj,
Marko Kranjc Kamberov

Oskrbnik/Attendant:
Boštjan Marčun

**Čistilka/
Facilities maintenance:**
Bojana Bajželj

**Igralski ansambel/
Actresses and actors:**
Vesna Jevnikar, Vesna
Pernarčič, Darja Reichman,
Miha Rodman, Blaž Setni-
kar, Vesna Slapar, Aljoša
Ternovšek, Borut Veselko

**Svet zavoda/Board of
Prešeren Theatre Kranj:**
mag. Drago Štefe
(predsednik/President),
mag. Igor Berginc, Joško
Koporec, Alenka Primožič,
Peter Šalamon

**Strokovni svet/Professi-
onal Board of Prešeren
Theatre Kranj:**
Barbara Rogelj
(predsednica/President),
Vesna Jevnikar, Igor Kavčič,
Borut Veselko, Jani Virk

PREŠERNOVO GLEDALIŠČE

VSE LEPO IN PRAV – AMPAK NAJVAŽNEJŠI PA JE KAPITAL!

Gledališki list

Prešernovo gledališče Kranj

Sezona 2020/21, uprizoritev 2

Za izdajatelja: Mirjam Drnovšček

Urednica: Marinka Postrak

To številko uredila: Marinka Postrak

Lektorirala: Maja Cerar

Fotografije: Tania Mendillo

Oblikovanje: Tina Dobrajc in Mito Gegič

Tisk: Tiskarna Oman d.o.o.

Naklada: 700 izvodov

Kranj, Slovenija, oktober 2020

PREŠERNOVO GLEDALIŠČE

Delovanje Prešernovega gledališča
Kranj financirata



REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO



MESTNA OBČINA
KRANJ

Za pomoč se zahvaljujemo



biša
LAYER



Medijski sponzorji



Gorenjski Glas



Del skupnostne akcije v partnerstvu
z Ministrstvom za kulturo
in Centrom za kreativnost

